

saaledes minde de Herrer om, at den første Gang, vi i denne, den seneste Periode, mødte Radikalismen, var i 1904. Der skulde være Borgerrepræsentantvalg her i København, og da fandt det radikale Venstre her i Byen, at der var en passende Lejlighed til at lave sig et politisk Program, ganske snurrtigt for Resten, at man ved et kommunalt Valg vilde have, at der skulde udstedes et politisk Program. I dette politiske Program staar der med rene Ord, at det, Venstre vil og skal ville, er Nedlæggelse af Københavns Landbefæstning — der stod Landbefæstning — og Nedgang i Militærudgifterne. Altsaa de Herrer Radikale staa i deres Morgens Begyndelse paa det Standpunkt: Opretholdelse af Søbefæstningen, Nedlæggelse af Landbefæstningen, og saa i øvrigt Nedbringelse af Militærudgifterne. Nu høre vi, at de sammen med yderste Højre og langt ind i det moderate med sige, at det er den daarligste, den uforsvarligste af alle Forsvarsordninger, den, der gaar ud paa at bygge Forsvaret paa en Kystbefæstning, Udviklingen af Søforsvaret ved København og i øvrigt paa det mobile Værn. Standpunktet fra Kommunalprogrammet af 1904 fastholdtes fremdeles af de Herrer, da de traadte ud af Venstrereformpartiet i 1905. I det Manifest, de udstedte hin Februar-nat, hedder det igen, at det er en Ordning med Landbefæstningens Nedlæggelse, der skal attraas. Senere kommer saa Odense-Programmet, og saa faar Fløjten en anden Tone, saa faa vi det med København som aaben By, ja mere end dette, vi faa at vide, at der ikke er noget her i Danmark, der bør hedde Forsvar eller Forsvarssag. Det blev forkyndt i deres Hovedorgan i Jylland med megen Brask og Bram, at det lysende Ord, det, der brænder sig ind i Sindene, er, at her i Landet er der ikke noget, der hedder Forsvar eller Forsvarssag.

Men saa komme vi her til en anden Kurve, det er den, der er vist af den højtærede Forsvarsminister, der holder for, at Militærmagten er et Gode, og at den har en positiv Opgave, nemlig den at kunne yde et Forsvar, og den højtærede Forsvarsminister siger fremdeles, at Ministeriets Opgave er en loyal Udførelse af Forsvarslovene ved, at Ministeriet lægger Begyndelsen til de Foranstaltninger, der ere besluttede. Jeg ser godt, at deres Fortid og deres ansvarsfulde Stilling ligge ikke parallelt for hinanden, og at det kan være vanskeligt for de Herrer at færdes paa den Bane, de nu ere komne ind i ved Tilfældets Gunst eller Ugunst, hvad man nu

vil kalde det. Og den sidste Fase er den, at, efter at de have givet Tilsagn om og faktisk og praktisk ogsaa have lagt Begyndelsen til de Forsvarsforanstaltninger, der ere besluttede i afvigte Sommer, ville de gaa til Valg for at vinde et Flertal, der skal sløffe det, de nu paabegynde Opbyggelsen af, og bryde de Rammer, de nu ere i Færd med at organisere. Det er virkelig sagt her i Dag i det danske Folketing, at dette er den radikale Regerings politiske Plan: Loven var given, vi bøjede os loyalt for Loven, vi paabegyndte de Foranstaltninger, der vare besluttede en Maaned forinden, vi anviser Million efter Million, og naar vi have faaet Begyndelsen godt i Gang, udskrive vi Valg for sammen med Socialdemokraterne at vinde et Flertal for at vende tilbage og bryde det ned, der er paabegyndt, og saa, ja, saa skal man atter til at finde en ny Ordning paa den bare Bund, man er naaet til. Hvis det ikke er Toppunktet af Desperation, har der aldrig været Desperation i dansk Politik, og hvis de Herrer tro, at de kunne faa Vælgerne med paa den, ere Vælgerne mere dumme, end de have Lov til at være, og mere godtroende, end man maa gøre Regning paa, at de ere, efter at have levet under en fri Forfatning siden 1849.

Man kan forstaa, at der er Folk, der kunne dele Socialisternes Afrustningsteori, og man kan forstaa, at der er Folk, der sige: Vi tro ikke paa Nyttens af et Forsvar for Danmark, vi kunne ikke stille noget op, men paa den anden Side, det er saa Sæd og Skik, og man maa Sæd følge eller Land fly, og saa stille vi det mindst mulige op; man kan forstaa det, men man faar ikke Folk til at forstaa, at de Herrer gaa ind under Forsvarslovene i Slutningen af Oktober Maaned og sætte sig til at fremkalde Begyndelser baade i Henseende til Organisation og i Henseende til Bygning af Værker og saa gaa ud og søge Flertal til at rydde alt dette til Side og bygge en ny Ordning op paa bar Bund. Det faa de ikke Folk til at forstaa, thi Folk ville sige, som vi forlængst have sagt til dem: Hvorfor i al Verden opløste de ikke straks i Slutningen af Oktober? Det var deres politiske Ret, om man vil. Men det var mere end Ret, det var Pligt. Det var deres simple politiske Pligt, fordi de staa her den 24. September og foreslaa en Dagsorden, hvorefter de sige: Der skal være Valg snarest mulig, inden Forsvarslovene blive gennemførte — og en Maaned efter have de Regeringens Tøjler i deres Haand. Hvor meget var der sat i